

ŠTA JE BIO HIPSTER?

Ako budem govorio o propadanju naše najvidljivije novije potkulture, hipstera, naći ću se u neprilici. Neko će istaći da hipsteri nisu mrtvi, još dišu i žive u njihovom komšiluku. No, očigledno je da smo došli do kraja jedne epohe u životu te vrste. Njena evolucija je trajala od 1999. do 2009, premda joj se izgled dramatično izmenio tokom poslednje decenije. Preživela je ovu godinu; mogla bi da opstane. Svuda su, međutim, prisutni znaci da je stigao trenutak svođenja računa.

Nove knjige u maniru *Stvari koje hipsteri mrze* (*Stuff Hipsters Hate*) i *Pogledaj ovog jebenog hipstera* (*Look at This Fucking Hipster*) ponovo su počele da se pojavljuju ove godine, iznova proživljavajući skoro smrt hipstera 2003 (tadašnji naslovi: *Terenski vodič za prepoznavanje urbanog hipstera* (*A Field Guide to the Urban Hipster*); *Hipsterski priručnik* (*The Hipster Handbook*)). Institucije dovedene u vezu s oznakom hipstera počele su da je izbegavaju. Dav Čarni, izvršni direktor firme *Amerikan aparel*, u avgustu je objavio da je „sa hipsterom završeno“, te da „hipsteri pripadaju određenom vremenskom periodu“. Goker je predložio da se naziv hipster proizvoljnom odlukom zameni novim – odobrivši, nakon dužeg razmatranja, termin *foem* (*fauxhemian*).

Drugde – posebno u Evropi – scena samrtničke postelje više nalikuje apoteози. Jedne nemačke novine sakupile su najskorije nemačke izveštaje o pojavi hipstera: „Najnovije izdanje časopisa *Neon* vidi ih u jednom klubu u Moskvi, berlinski *Tagesšpigel* uočio ih je ponovo ove nedelje u barovima Ulice Oranijenštrase, *Taz* je izvestio da je na 'američkoj hipsterskoj sceni' kul oblačiti se kao Indijanac, *Noje curher cajtung* zna da ih u Stokholmu privlači kraj Sodermalm, *Geo Sajson* pio je s njima u jednom baru u Pragu, *Di velt* ih je pronašao u Australiji od Sidneja do Brizbejna, frankfurtski nedeljnik *Algemajne cajtung* zna pariske 'hipsterske marke', a vikend-izdanje dnevnih novina *Suddojče cajtung* nedavno je prokomentarisalo kako 'velegradski hipsteri' sada ukrašavaju stanove prepariranim životinjama.“ Hipster je ponovo oživeo i u američkom tržišnom centru, gde firma *Hot topik* mlađim adolescentima prodaje naočari debelih ramova bez dioptrije, a *Najn vest* prodaje sandale „hipster“.

Ključni mit o hipsteru koji ponavljaju kako nevini tako i prevejani jeste da on nije definisan. U avgustu, pošto je primetio da je *Njujork tajms* reč *hipster* kao imenicu i pridev odštampao više od dve stotine i pedeset puta prethodne godine, Filip Korbet, njihov lektor, napisao je otvoreno pismo redakciji opominjući ih da je ne upotrebljavaju. Sigurno je mogao prigovoriti kako pospešuje lenjo kopiranje naslova, ili kako se jedan pežorativan termin pogrešno koristi kao pohvalan. On je, međutim, prigovorio da nije dovoljno jasno šta ta reč znači.

Znamo mi šta hipster znači – ili bi bar trebalo. Taj termin oduvek krase podobno lucidne definicije; samo što ih je više. Ako odbijamo da ih iznesemo, možda je to zato što svakom ko je u vezi s tim terminom odgovara da on ostane nejasan. Optužba da ste hipster je već

deceniju potez *par excellence* koji donosi prevagu među takmičarima na polju onoga što je kul. Jedan naslov u *Di anjonu* najsajetije je to predočio: „Dva hipstera besno nazivaju jedan drugog 'hipsterom'.“

Što duže istrajavamo bez pokušaja da termin jednostavno i jasno objasnimo, duže smo prepušteni na milost i nemilost magiji koja se krije u njemu. U interesu razbijanja iluzija, ponudiću jednu verziju hipsterske istorije i neke definicije. Ako hipstere jasno sagledamo, možda ćemo uvideti i kako bismo ih mogli razotkriti.

Kada govorimo o savremenom hipsteru, govorimo o figuri iz sveta potkulture koja se pojavila pre 1999, uživala kratku, ali silovitu prvu fazu do 2003, a zatim kao da se stopila u primordijalnoj potkulturnoj supi, da bi se reorganizovala i gmizavo širila od 2004. do danas.

Matrica iz koje je hipster potekao sadržala je dimenziju omladinske kulture devedesetih, često nazivanu alternativnom ili nezavisnom, koja je sebe odredila odbacivanjem konzumerizma. No, u jednoj etnografskoj studiji o Viker parku u Čikagu devedesetih, sociolog Ričard Lojd zabeležio je da se ono što je nazvao „novim boemstvom“ nehotice pretvorilo u nešto drugo: seme hipsterstva posle 1999. Lojd je pokazao kako jedna kultura ambicioznih umetnika koji danju rade u barovima i kafićima neplanirano može da obezbedi milje za novu, poznokapitalističku razmenu u oblasti dizajna, marketinga i razvoja vebe. Novoboemski krajevi, u blizini eksplozije novog bogatstva u gradskim finansijskim centrima, postali su zabavni kvartovi za novu klasu bogatih mladih ljudi. Nezavisni boemi (omalovažavani kao izvlakači) susreli su se s protobiznismenima i dotkom milionerima na papiru obučenim u flanel (omalovažavanim kao japijima), a njihovo trenje proizvelo je nešto sasvim neočekivano.

Louer ist sajd i Vilijamsburg u Njujorku, Kapitol hil u Sijetlu, Silver lejk u Los Anđelesu, Iner mišn u San Francisku: tu je savremeni hipster prvi put uznapredovao. S godinama su se razvile stvari poput hipsterskog stila i umetnosti i na kraju, posledično tome, nešto nalik na karakterističan stav i *Weltanschauung*. Ipak, u suštini hipstera i dalje određuje ista tenzija s kojom su se suočavali rani kolonizatori Viker parka. Hipster je ona osoba, umnogome slična namernom otpadniku ili pojedincu nehotično lišenom klasnog statusa – novom boemu, veganu ili biciklisti ili pokloniku skejtpanka, tobožnjem pripadniku radničke klase ili postrasnom dvadesetogodišnjaku, izgadnelom umetniku ili postdiplomcu – koja se zapravo poistovećuje i sa pobunjeničkom potkulturom i sa dominantnom klasom, probivši time otrovan kanal između njih.

Postavlja se pitanje zbog čega je na prelazu dva veka bilo toliko jasno – a odmah je postalo jasno – da je taj lik morao dobiti takvo ime, hipster, ime toliko nabijeno istorijskim značenjem? Potkultura nikada nije imala problem s neologizmom ili eksploatacijom slenga, od imoa do pankera i hipika. No, hipster je već postojao. Konkretno, on je bio crni pripadnik potkulture kasnih četrdesetih, najbolje analiziran u eseju Anatola Brojarda za *Partizan rivju* pod naslovom „Portret hipstera“. Jednu deceniju kasnije, hipster je postao beli pripadnik potkulture. Tog hipstera – ovde se pozivamo na esej Normana Mejlera „Beli crnac“, izašao 1957. u *Disentu* – eksplicitno određuje želja beličke avangarde za otklonom od belopotosti, obeležene Ajzenhauerom, bombom i korporacijom, te za postizanjem „kul“ znanja i „egzoticiziranih“ energije, požude i nasilja američkih crnaca. (Sama reč *hipi* izvorno je bila uvredljiv deminutiv od reči hipster, udarac aljkavcima koji su visili po Nort Biču i Grenič Viliđžu posle 1960, ne mareći za džez ili poeziju, nego samo za drogu i zabavu.)

Kako u crnoj tako i u beloj inkarnaciji, suština hipstera bila je u superiornom znanju – onome što je Brojard nazvao „apriorizmom“. Insistirao je da se hipsterstvo razvilo iz osećaja da su manjine u Americi podvrgnute odlukama o njihovim životima koje donose zauvek nedokučive zavere moćnika. Hipsterska reakcija bila je da se insistira, potpuno simbolično, na oblicima znanja koje su oni posedovali pre svih ostalih, pa i pre nastanka pozitivnog znanja – apriori. Brojard se usredsredio na kodni jezik hipsterskog slenga.

Povratak tog termina posle 1999. preformulisao je pitanje znanja. U preporođenom obličju, hipster se odnosio na utisak o posedovanju znanja o ekskluzivnim stvarima pre svih drugih. Novi mladi neznanci ponašali su se, kako su ljudi tad govorili, kao da su „veći hipsteri od vas“. Isprva se njihov izgled možda dosta i preklapao s kratkovečnim novim bitnicima i nostalgijčarima za pedesetim (kozje bradice, fedore, pomodarska odeća) da bi se lakše prizvao termin. Ali ti hipsteri su bili belci, izrazito ravnodušni prema rasi i rasnoj integraciji.

Zaista, „Beli Hipster“ – stil koji se iznenada pojavio 1999 – preokrenuo je Brojardov model uz osobito neprijatne efekte. Prisetiću se niza ključnih reči: kačketi; potkošulje zvane „siledžijke“, koje su se nosile bez ičeg preko; estetika pornografije iz podrumskih prostori-ja za uživanje, polaroida slikanih s blicem i lamperije od veštačkog drveta; pivo pabst blu ribon; „porno“ ili „pedofilski“ brkovi; pilotske naočare; amerika majice sa crkvenih okupljanja ili pečenja prasića; sportske dokolenice; kasni albumi Džonija Keša; tetovaže.

Ključne institucije bile su modni časopis *Vajs*, koji se preselio iz Montreala u Njujork 1999. i povremeno služio rasizmom i pornografijom da osveži tradicionalne rubrike ženskih časopisa („Dogodilo se“, „Saveti“) i prevaziđe stigmu što je pratila mladiće koji gledaju fotografije odeće; *Alajf*, konsultantska firma i prodavnica patika hipsterskih brendova, takođe otvorena 1999, čiji su se zaposleni busali u buntovničko poreklo u panku/skejtboardingu/grafitima da opravdaju zašto sada prodaju sportsku opremu; i *Amerikan aparel*, otvorena u Los Anđelesu 1997. kao antiizrabljivački proizvođač koji je postepeno preusmerio pažnju u reklamiranju s naprednih praksi rada na amatersku meku pornografiju.

To su bila najprimetnija obeležja male i iznenađujuće potkulture, u kojoj je izvor apriori znanja izgleda bila nostalgija za beloputošću iz predgrađa. Kao što je Beli Crnac nekada fetišizovao crnopotost, Beli Hipster je fetišizovao nasilje, instinktivnost i buntovnost „belog đubreta“ niže srednje klase. „Volim što sam belac i mislim da se time treba ponositi“, izjavio je osnivač *Vajsa*, Gavin Makines za *Tajms* 2003.

To podseća na kulturu belackog bega u predgrađa iz sedamdesetih, a najneobičnija stvar u vezi s belim hipsterima na prelazu u novi milenijum jeste da su, čini se, po stilovima i stavovima, simbolično najavili da se belopotost i kapital vraćaju u do tada siromašan grad. *Nosili* su ono što su *bili* u ekonomskom i strukturnom smislu – stoga što su iz učesnicima nepoznatih razloga te stvari iznenada postale „kul“ za urbano okruženje.

Rani Beli Hipster podražavao je „nestopive pripadnike etničkih skupina“ (Irce, Italijane, Poljake, i tako dalje), ali sada lišene etniciteta. Namesto indi ili boemske potkulture, delovalo je kao da je reč o etnicitetu – s njegovom tendencijom grupisanja u klanove, uzimanjem mikrokvartova od drugih, starijih doseljenika (Kineza, Portorikanaca, ortodoksnih Jevreja), i potpunim odsustvom interesa za integrisanjem u lokalno stanovništvo.

Bilo bi ograničeno, međutim, razumeti savremenog hipstera jednostavno kao nekog zainteresovanog za apriori znanje kao sredstvo dominacije u društvu. U svojim ozbiljnijim

manifestacijama, u privatnom životu i na ulici, savremeno hipsterstvo definiše opsesivno interesovanje za konflikt između upućenosti i naivnosti, samospoznaje obeležene osećajem krivice i samoživosti oslobođene krivice. Razmotrite hipstersku umetnost. Dok su se hipsteri oblačili poput Stenlija Kovalskog, uzora iz sedamdesetih, istovremeno su konzumirali kulturu koja je bila daleko zabrinutija zbog mačizma, heteroseksualnosti i zrelosti.

Najreprezentativniji hipsterski umetnici verovatno su rani Dejv Egers, iz perioda *Potresnog dela zapanjujuće genijalnosti* (2000) i časopisa *Maksviniz (McSweeney's)* (1998), i Ves Anderson, režiser *Rašmora* (1998) i *Kraljevskih Tenenbauma* (2001). Oni i drugi umetnici koji su se nazivali hipsterima stvorili su opus koji se inače preciznije klasifikuje kao „dragocen“ ili „skup“. Stariji škotski bend *Belle & Sebastian*, koji u trenutku svog nastanka nije bio deo ovog sistema, stajao je na čelu nove, blage, često antihomofobične estetike u muzici. (Egers je pokušao da pridobije starije *Flaming Lips* za saveznike. *Bright Eyes*, Sufjan Stivens i Džoana Nusom su kasnije manifestacije.)

Tenzije u ovoj umetnosti ticale su se veoma starog dvojstva odraslog doba i sveta usredsređenog na dete, ali su gotovo potpuno prevagnule na stranu deteta. S formalne strane, došlo je do estetizovanja modusa pastiša, koji je Fredrik Džejmson ranih osamdesetih identifikovao kao karakterističan za postmoderni narativ. Tu je, međutim, „prazna parodija“ popustila pred rekonstrukcijom tehnika iz prošlosti savršenijih od originala, u ironiji lišenoj sarkazma, gorčine ili kritike. Refleksivnost se koristila kao sredstvo suprotstavljanja sentimentalnoj emociji.

Devedesetih je postalo uobičajeno pretpostaviti da se više ne može govoriti iz srca, otvoreno, jer bi svaku iskrenu izjavu ukrali i ponovili kao reklamu. Kakvu god da je patnju to izazvalo, čini se da je pretočena u umetnine ranih dvehiljaditih. Ironične igre nisu imale težinu. Emocionalni izrazi upućivali su na kulturu terapije, ali je hipsterska umetnost neretko pretvarala u kič – ili bar u igru – i najteže tragedije, lične ili istorijske: siročad i rat za Egersa, Holokaust i 11. septembar za Džonatana Safrana Fora.

No, do 2003, potkulturu je prozeo preovlađujući osećaj kraja hipsterstva. Beli Hipster je možda nastao delom kao reakcija na proteste STO-a u Sijetlu 1999 – ohrabreni antikapitalizam kao prepoznatljiv vid omladinskog bunta krajem veka. Ali 2003. je označila početak invazije Iraka, stožer nacionalnog raspoloženja od žalosti posle 11. septembra do patriotskih agresije i nasilja. Mačizam nosioca „siledžijke“ više se nije činio subverzivnim, i dok je ona mračnija struja stila Belog Hipstera počela da gubi na značaju, umetnička okupiranost nevinošću prešla je put od ljudskog oprosta do krhkog sveta krznenih stvorenja, drveća i računara TRS 80.

Najednom, hipster se transformisao. Najkraće rečeno – mada je to previše pojednostavljeno – počelo je da se naslućuje da je „Zeleni“ Hipster nasledio Belog. Referentne tačke su se sasvim sigurno pomerile s predgrađa Srednjeg zapada na životinje, divljinu, pa i ponekog Indijanca. To bi se možda najbolje moglo nazvati Primitivnim Hipsterom, zbog veze između motiva edenske prirode kao igrališta i fascinacije kompjuterskom elektronikom iz ranih osamdesetih i ostalim rudimentarnim ili zastarelim tehnologijama.

U kulturi, pojava Primitivnog Hipstera oživela je zvuk i simbole pastoralne nevinosti s ironijom toliko stopljenom u umetnička dela da se više nije prepoznavala. Muzika je povećala umetnost ove faze, a vodeća publikacija tog perioda, veb-sajt za prikaze muzičkih albu-

ma i određivanje ukusa, *Pičfork*, nastavio je kad je *Vajs* posustao. Evo imena nekih značajnih bendova posle 2004: *Grizzly Bear*, *Neon Indian*, *Deerhunter*, *Fleet Foxes*, *Department of Eagles*, *Wolf Parade*, *Band of Horse*, a središnje mesto zauzimaju *Animal Collective*. (S elektronskog, primitivnog aspekta, LCD sistem zvuka.) Slušaoci su čuli zvuke životinja i divne harmonije u stilu benda *Beach Boys*; tekstovi i spotovi upućivali su na ruralne redute, na divljim plažama i u šumama; život je tekao u nekoj toplijoj, prostranijoj i jednostavnijoj budućnosti, čija je svetlost verovatno dejglou¹ ili halucinatornog karaktera. Nije bilo neuobičajeno videti članove bendova kako nose maske ili plišane životinjske kostime.

Dok je Beli Hipster neizostavno bio muškarac, istiskujući žene iz žiže javnosti (izuzev kao fotografske muze ili *SuicideGirls*),² Primitivni Hipster je hipsterska obeležja učinio ženstvenijim; sada se govorilo o ukrasnim trakama za kosu i naočarima u stilu Sali Džesi Rafael, a ne samo o muškoj bradi. Žene su počele da nose kaubojke, potom tamnozeleno gumene čizme, nalik na seoske plemkinje koje obilaze štale. Muškarci su se odrekli pornobrčkova zarad brade poput pustinjaka ili drvoseča. Flanel se vratio u modu, kao i karirane crveno-crne lovačke jakne. Šalova je bespotrebno bilo u izobilju, prizivajući slike hladnih noći u šumi (vuneni šal) ili pustinskih logora (kefija). Onda su ih počeli nositi kao marame na glavi, kao kad se Meri-Kejt Olsen jednom ponosno njome okitila, poput ljudožderske varijante Pokahontas, dovoljno izgledne da bi vam pojela ruku.

Došlo je i do praktičnog tehnološkog nazadovanja. Kako su kompaktni diskovi gubili na značaju, gramofonskim pločama je porasla prodaja prvi put za dve decenije – navodno su ih kupovali isti klinci koji su u svojim laptopovima imali po 3.000 pesama. Najnapredniji među mladim hipsterima čak su i svoje bicikle lišavali brzina. Bicikl bez brzina sada važi za drugo najvidljivije urbano hipstersko obeležje, a najveće zadovoljstvo pruža njegov jednostavan mehanizam.

Pre svega, hipster posle 2004. mogao se prepoznati po jednom stilskom obeležju koje je prevazišlo modu da bi postalo ključna kulturna lozinka: farmerke uske oko listova i članaka. Koliko god da sam istraživao, ne mogu da kažem da razumem poreklo uskih farmerica. Zašto su, među tolikim kandidatima za modne poruke, one postale sveprisutne? Očigledno je samo to da predstavljaju priliku da se odbaci Beli Hipster, a ipak zadrži što veća razlika u odnosu na mejnstrim. Uske farmerke su bile trenutna i potpuna inverzija, krajnost suprotna od bajkerskih zvoncara Belog Hipstera. Dokazale su da je hipsterska zajednica vitalna. To je značilo da će se snaga grupe održati, koliko god da su promene vrtoglave.

Tokom obe faze savremenog hipstera, i bez obzira na to gde sebe određuje na skali upućenosti, javlja se zajednički element suštinski važan za njegov identitet, a to je odnos prema potrošnji. U tim okvirima, hipster je nastavak jednog kulturnog tipa koji je u devedesetim uočio društveni kritičar Tomas Frenk, a pratio je njegov razvoj do upijanja kontrakulturnog etosa na Aveniji Medison kasnih šezdesetih. Taj tip Frenk je nazvao „buntovnim potrošačem“.

Buntovni potrošač je osoba koja, usvojivši retoriku ali ne i politiku kontrakulture, ubeđuje sebe da ga kupovina odgovarajućih masovnih proizvoda individualizuje kao transgre-

¹ DayGlo je najveći svetski proizvođač fluorescentnih pigmenata. (*Prim. prev.*)

² Internet zajednica i brend čiji veb-sajt nastoji da redefiniše lepotu kroz erotske fotografije jedinstvenih pinap devojaka. (*Prim. prev.*)

sivnog. Nabavka proizvoda od autoriteta tako se preosmišljava kao bunt prema autoritetu. To obično podrazumeva postojanje izmašanog cenzora koji ne želi da imate kolonjsku vodu, ili piće, ili kola. Ali taj cenzor ne postoji, naravno, a hipsterska kultura nije kontrakultura. Naprotiv, hipsterska organizacija po kvartovima – njihove tesno povezane kolonije otpadača sličnog izgleda – ne predstavlja neprijateljstvo prema autoritetu (kao što je slučaj kod pankera ili hipika) nego jednu superiornu statusnu zajednicu gde se igra aprironog znanja može igrati s maksimalnom istančanošću. Hipster je savant u identifikovanju sitnih promena rapidno ciklične potrošačke distinkcije.

To nadmetanje u okviru grupe, više nego išta drugo, jeste razlog što je termin *hipster* prvenstveno pogrdan – on je uvreda koja pripada skupu *pozer*, *lažnjak*, *folirant*, *simulant*, *parazit*. Izazov ne pojašnjava da li izazivač odbacuje vrednosti zajedničke s hipsterom – u pogledu stila, *savoir vivre*, onoga što je kul, i slično. Samo iznosi da ih njegova meta usvaja iz pogrešnih motiva. On ih ne zaslužuje.

Odavno je primećeno da većina ljudi koji posećuju boemske četvrti spada u parazite. Negde, u srcu, nalazi se veoma mali broj vrednih pisaca, umetnika ili političkih aktivista, od kojih paraziti crpe osećaj autentičnosti. U svom najmračnijem obličju, međutim, hipsterstvo nalikuje boemstvu bez revolucionarne srži. Među hipsterima, veštine parazitiranja – uočavanja trendova, lova na sve što je kul, uz veštine pravljenja rukotvorina – postale su herojska praksa. Najaktivniji učesnici nešto prodaju – personalizovane brendirane farmerke, skejtbordove oslikane sprejom, izuzetno poseban viski, izuzetno retro naočare za sunce – a oni pasivniji to samo kupuju.

Naravno, ima umetnika čiji je senzibilitet povezan s hipsterstvom, a i dalje su umetnici. No, u hipsterskim kvartovima tokom poslednje decenije javio se osećaj da tradicionalne umetnosti hipsterima nisu mnogo zanimljive jer je njihova potrošačka kultura iznedrila čitav niz narcisoidnih rukotvorina dovoljno sličnih da bi sterilizovali originale. Moglo bi se reći, uz tek malo preterivanja, da hipstersko doba nije proizvelo umetnike nego majstore za tetovaže, koji su za platno dobili ruke, sternume, vratove, gležnjeve i donje delove leđa čitave jedne generacije. Ono nije proizvelo fotografe nego instant fotografe i fotografe za žurke: *Last Night's Party*, Terija Ričardsona, *Cobra Snake*. Nije proizvelo slikare nego grafičke dizajnere. Nije iznedrilo veliku književnost nego je dobro iskoristilo fontove. I hipsterstvo nije stvorilo avangardu; stvorilo je zajednice ranih usvajača.

Najzačudniji element hipstera jeste to što, zbog geografije gentrifikanog grada i demografije mladih, ta hipsterska kultura „buntovnih potrošača“ deli prostor s omladinskim kontrakulturama koje se istinski protive autoritetu, i od njih neretko krade motive. Tako oni rođeni u vreme bebi-buma i predadolescenti posmatraju sve koje su između njih i kažu: Zar nije to hipsterstvo samo omladinska kultura? A na to oni koji imaju između devetnaest i dvadeset devet godina protestuju: *Ne, ovi su gori*. Ali postoji nešto u toj konfuziji što pruža uvid u hipsterovu moguću smrtnost.

Prave kontrakulture možda dođu i prođu u velikom broju, ali izvestan nivo neprijateljstva kod mladih prema zvaničnom američkom kompromisu konstantan je od Drugog svetskog rata. Tokom poslednje decenije, hipsteri su se mešali s određenim elementima anarhističke, slobodne, veganske, ekološke, pankerske, pa i antikapitalističke zajednice. Iza

njih se naziru kuriri na biciklima, skejteri strejteri, Lezbejke osvetnice, frigani, eko-anarhisti i međurasni hiphoperi koji žive kako žele, uvek dignutog duhovnog srednjeg prsta.

Hipsterski motivi i stilovi, kad malo zagrebete ispod površine, često su direktno preuzeti od tih srodnih kontrakultura. Bicikl bez brzina došao je od kurira na biciklima i anarhističke kulture grupa poput Kritične mase i Bicikli ne bombe. Hipstersko odobravanje lokalžderske hrane (jer su lokalni sirevi i govedina hranjena travom skupi, retki i za iskusne poznavaoce) unosi elitizam u levičarsko-ekološku kampanju za deindustrijalizovanu poljoprivredu. Čak su i oni kačketi bili poznati onima među nama koji su ih prvi put videli na pogrešnim glavama 1999; nosili su ih pank-rokeri kasnih osamdesetih i ranih devedesetih, tokom recesije za vreme Regana i Buša, kao znak „umanjenih očekivanja tog doba“.

Može li se hipster, zbog blizine ako ni zbog čega drugog, probuditi? Ne može se očekivati politički procvat od antipolitičke grupe. Ipak, pridruživanje hipsterstva predgrađima i tržišnim centrima upozorava na hipsterovo gađenje prema samom sebi. (Što bi se čovek gnjavio sa životnim stilom koji sada svi znaju?) Još je važnije to što hipsterstvo garantuje oplemenjivanje neizmerno velike publike semenjem ukradenim od kontrakture. Istini za volju, hipsteri su lišeni značaja – ali ne bi li jedan dvanaestogodišnjak veoma vičan Guglu mogao provaliti šta su oni zapravo mislili? I mogu li oni još nicati?

Nešto se već počelo dešavati tokom ponovnog oživljavanja koje se odvijalo 2003. Beli Hipster je bio zaista groteskan, dok se kod Primitivnog Hipstera diskretno javila ideja odbijanja. Priča se da se u Ujedinjenom Kraljevstvu hipsteri po uzoru na američke u Hakniju i Šordiču više okreću etosu androginije, draga i kvira. U novijoj hipsterskoj umetnosti, najpoznatiji tekst grupe *Animal Collective* glasi: „Ne želim da delujem kao da / Me je briga za materijalne stvari, kao društvene statistike / Želim samo četiri zida i / Venecijanere od ćerpiča za svoje devojke.“ Članovi ovog benda maskirali su lica da bi izbegli prikazivanje pred kulturom idolopoklonika. Kad bi stotine hiljada Amerikanaca otkrilo da i oni mrze kompromitovanu kulturu, možda se ne bi mnogo razlikovali od Primitivnog Hipstera. Samo više ne bi bili u fazonu.

(S engleskog prevela **Arijana Luburić Cvijanović**)